

Baka István:

SZÉP ESTE

A megnyúlt árnyaktól riadtan
égnek futott a fény szilánkjai,
s lány földmeleggel ült a hűvös,
szélfútt csillagok szagába.

Behálóz egy kopottas fácska
kék árnya, mint a vérerek,
poros lombocska ráz ruhámra
gyöngén kialvó fényeket.

Megállok s száll az esti pára
szép árnyam kontúrját követve,
így rajzolódik fel magányom
egymásnak épült fellegekre.

A görnyedt fűből béka néz rám,
zöld hátán zsíros hold remeg,
s fénylő meleg szemébe zárja
utolsó húszfilléremet.